

Бадай

МАРЦИПАНИ:
ВИТРЕБЕНЬКИ

МАРЦІЛАНІ
ВИТРЕБЕНЬКИ

**Мистецьке оформлення
Едварда Козака**

Авторські права застережені

Б А Б А Й

МАРЦИПАНИ І
ВИТРЕБЕНЬКИ

в і р ш і

Об'єднання українських
письменників „Слово”

Детройт 1983

B a b a y

MARZIPANS
AND TRINKETS

POETRY

COVER AND DRAWINGS
BY EDWARD KOZAK

ALL RIGHTS RESERVED

PUBLISHED BY UKRAINIAN
WRITERS ASSOCIATION „SLOVO”

DETROIT

1983

Цю книжку присвячую
мойому любому внукові
Ярославові

ЕМІГРАНТСЬКІ НАПИСИ

Тут він на вулиці Другій, при радіснім вході до бару,
Жде на Вітчизни слова, що вже забула його.

О патріоте незламний, чи ще й дотепер після трунків
З ворогом б'єшся у сні — платиш Вітчизні свій борг?

Бути найпершим в громаді — це труд кожноденний без плати.
Ти не бундючся, твій труд — тихий в президії сон.

Гроші збираєш, щоб волю купити для краю своєго?
Дурню, уже ти забув: воля — не гроші, а кров!

Все ж, ми здолали дороги, які перед нами розкрились.
Діти говорять: ми всіх вас укінці проведем.

Жити у вільній країні — це щастя скитальця велике,
Ta не найбільше, бо ти знаєш: твій ворог живий.

Вмреш, і забудуть родина уся і знайомі, лиш ворог
Буде у серці тебе завжди, мов кулю, нести.

Сину, що ходиш, як огир, на батька дивись і учися:
Розум, на жаль, він узяв, серце удома лишив.

Тужно, спокою не маєш: приходить минуле і кличе.
З ним ти відійдеш і вже більш не побачиш себе.

З-поміж людей найсильніші, відомо, бувають поети.
Ви не дивуйтесь, їх навіть лякається смерть.

НОВИЙ ДЕНЬ

Схопився ранок - і безжалісно
Прохожих жалить кропивою,
Аж жалко глянути з вітальні,
Де прохолодно й пахне хвоя.

Фотель, книжки, листи. От справи.
Журнал із зимовим пейзажем,
Де мінус десять, де над ставом
Похиле дерево зі стажем.

Чайник у світ привітно свище,
І кухня вся - забутий поїзд.
Ми їдем вже - до завтра ближче
І далі, де безплатний проїзд.

А за фіранкою - кущ бозу
Всім божиться, що він прекрасний,
Що краще вже цвісти не може,
Що не вчорає він - сучасне.

Пора вже скинути піжаму
І з нею десять літ - хоч нині.
Бо снилося, що красну даму
Я віз в блакитній лімузині.

Вже тінь - не тінь, а пес кудлатий
Лежить он там, де клумби квітів,
І жде, щоб вийшов я із хати,
Бо день, як джет, почав громіти.

КУПИВШИ ХЛІБ І ГАЗЕТУ

Вже висох збитий тротуар,
Хоч сонце досі - кусник льоду.
На хмарі - синій пеньюар.
Це, мабуть, так сьогодні модно.

В крамниці продавниця й хліб
Рум'яні - пахнуть березнево.
Прийшов сусід. Вклонивсь до стіп,
Сказав: „Ах, пані королево!”

Зупинка. Задрімав на мить
Пенсіонер. Автобус синій,
Що звідси десять миль гrimить,
Примчиться радісно - ще нині.

На розі б'ються горобці.
Один худий, а другий худший.
А хлопець з каменем в руці
Нахмурився. В котрого влучить?

В блюджінсах дівчина. Вона
Всміхнулася. Ні, не до мене!
Угору, ген - чи там весна?
Я бачив мить! Була зелена.

Худеньке дерево - це клен,
Вже пробує гіллям кивати.
Ах, буде ще не день один!
Він виріс в мене, коло хати.

Я все купив. Ось хліб, газета.
Бай, бай! Не говоріть з поетом.

ДЕНЬ, ЩО ТЛІЄ ДОВГО

...І хвилі авт - і ні одної
Гіллячки із веселим листям,
І тиша, знуджена, в покої,
Де вицвілі фіранки висять.

У згарі мучиться повітря,
І чорт зна хто у небі сірім
Подерти простирадла вітрить
І сонце викачав у пір'ї.

Правдоподібно - кінські жарти.
Але не жарт невдовзі буде!
Вже виють поліційні авта
І злющі мчаться смерті в зуби!

Напроти вікон група негрів
Про бокс і про футбол клекоче.
Веселі, на прокльони щедрі.
Пішли б куди! Ніхто не хоче.

У бездеревнім соннім сквері,
Де скачуть горобці та діти,
На лавці три пенсіонери
Сидять, бо їм уже сидіти.

В провулку, там де сміття повно,
Де пси кусають пса старого
І друть брудну із нього вовну,
Дотліє день, що тліє довго.

А жити треба - хоч убого.

ПОГОДА ЯК ПОГОДА

Із хмар звисають соплі льоду,
З тяжких, як Чорногора, хмар.
Під ними вихор ста шаблями
Січе прохожих. Це не жарт,

Коли з моркв'яними носами
Вони тікають і кленуть
Богів, чортів крізь губи й зуби
І крижана з них дише лють.

На кладовищі авт, що в славі
Глухій лежать - утіх і кар,
Гудутъ, гугнять бродяжні духи
Бетховена ридальний марш.

На розі пес. Не йде. Чи він тут
На таксі жде? Пустир кругом!
Ах, вибачте! Лиш я, промерзлий,
Спинивсь і розмовляю з псом.

ПРИГОДА НА ВУЛИЦІ

Худенький пан. Він кашляє щохвильки.
Держиться муру — на льоду кальоші.
На вухах капелюх - ще мить, ще тільки!..
Ну, так! Як передбачувалось, прошу,

Вже лисина, ще кілька волосинок
Трясеться - і одної вже не стало!
О, доле! Хухає в долоню синю
І оглядається, і робить крок. Помалу!

Ах, ця відвага! Раз! - мигнули ноги!
Лежить, немов обтрушена ялинка,
Що всім показує гілки убогі.
І чую, він, як немовля, запхинькав.

Я поможу! Що з помочі такої!
Ми лежимо, обнявши, обое.

АМЕРИКАНСЬКА ІСТОРІЯ

Два поліцисти автом їдуть,
А два бандити банк грабують.
Два поліцисти їдуть, їдуть,
А дві команди бейсбол грають.

Два поліцисти виклик чують,
А два бандити банк грабують.
Два поліцисти швидко-швидко!
А дві команди бейсбол грають.

Два поліцисти вже у банку,
А два бандити ще у банку.

Два поліцисти - вже у небі,
А два бандити - вже у пеклі.

А дві команди бейсбол грають.

КІНЕЦЬ ВЕЧОРА

Тремтять фіранки, як худенькі плечі
Від сміху довгого, тремтять в покої,
Де перед люстром фіолетний вечір
Задумався спокоєм.

Я маю час, той час, що пахне кмином
На хлібі свіжому й дощем травневим,
Який ось-ось стрибатиме зелено
По вулицях, по спрагнених дерсвах.

Праворуч грім загаркав неохоче,
А може пес сусідський зочив кішку?
Вона звелася, жмуриТЬ мудрі очі -
Руденька Міця на моєму ліжку.

Враз блиснуло! Згорів на вугіль вечір.
Лишились Міця, я і хатні речі.

НА ЩО СХОЖА РАДІСТЬ

День, як морозиво, стопивсь
Малиново - в блакитнім колі.
Настав же язика! Дивись!
Вже капає! А ти - поволі!

Облизуй губи! Вже тече!
По бороді! Вже по сорочці!
А ти - дивак! Ти знизуєш плечем!
Малинове ж на кожнім кроці!

Чи бачиш? Пальці! Вже липкі!
Солодкі! Ще й лице й долоні!
Ти нарікаєш, - от який! -
Що кожний день тобі солоний!

Обмийся. Чим? Не знаєш чим?
А, може, кока-колу хочеш?
Останніх кілька липнє рим...
Малиново добраніч, noche!

...Малиново? З яких малин?
Чи радість на малини схожа?
Не знаю. Зустрічай без кпин.
Може.

УБИВНИК

Це ти і біла стіна,
І тінь - блукає по ній.
Хоч сядь, кладися, хоч стій.
Це ти і біла стіна.

Година йде, не іде.
Ця ніч, як хмура брова.
І враз померлі слова!
Година йде, не іде.

Відомо, кажуть - поет.
Ти вбив їх! Тисячі слів!
Ох, ох! Це сміх був, не гнів!
Відомо, кажуть - поет.

Це все. Навколо - світи.
А тінь на ліжко лягла
Клубком, як песик - мала.
Засни. Не світи.

СТАРА ТЕМА

Не виглядай і більше не тужи.
Поплач, попхинькай, трішки поіржи.
Кажу ж тобі! А ти - все ні та й ні!
Ця зірка сяє не в твоїм вікні!
...не в моїм вікні?

Дивись, як сніг веселий мерехтить!
Як носиться! Як тихо він лежить.
Сліди, сліди. Ти не шукай своїх!
Розвіялися - не побачиш їх!
...не побачу їх?

Налий у склянку чистої - й калат!
Ще будуть свята, ще багато свят!
Дивись! Як вчора, завжди, як давно,
Моргає місяць у твоє вікно!
...ах, моє вікно!

НЕДІЛЯ

Остапові Тарнавському

У склянці чай, кусок цитрини.
Цитринове встає світання.
В підштанках ти снуєшся синіх.
Чи буде день, як синя баня?

У ванні мильна вснула хвиля,
Не перепливши навіть милі,
А ти ще ходиш, як гориля!
Прозаїк і поет в екзилі.

Ти випив чай. Поссав цитрину.
Задумався. Зівнув по вуха.
Скривившися, почухав спину
І також черево почухав.

Чи буде день, як синя баня?

ДЕНЬ

Цей день, не день - ведмежа лапа,
Дощ біг, прибіг і прочалапав.
Летить, клубиться хмар полови.
А ти, як ти - шукаєш слова.

Кленовий обрій небо крає.
Червона мить стікає краєм.
Як пахне й шелестить солома!
У світі дім - а ти не вдома.

На вікнах сумерку повісмо.
Усмішку засвіти. Вже пізно.

ПЕРШІ ГУЛІ

Між трав'яними язичками
Стоїть блакитноока квітка,
Здивована. Куди ж без мами
Вона сюди зайдла і звідки?

Метелики танцюють вальса.
Вони до танцю просять квітку.
Це, мабуть, пікнік тут почався.
Музика-вітер дме в сопілку.

По обрію автобус білий
Поволі їде - мов заснулий.
Ах, вислов, квіточко, бажання!
Радій, бо час! Це ж перші гулі!

А потім що? Оце питання!

ПУП'ЯНОК

Першим у березні пуп'яночок п'явся.
Мерз і трусиється - березова цяця.
Вранці мороз - б-б-білий, як маца,
Зубом об зуб під березою клацає.

Пуп'яночок, пупчик, пучечок, початок
П'явся, непешений, п'явся - на страту.
Теплого сонця, блакитне горнятко,
Дай хоч краплину, хоч дві - не багато.

Бліснув листочок-зелений промінчик.
Свято.

КВІТКА 2

Квітку ти зірвати хочеш?
Ти не бачив ще такої?
В скляночці її помочиш?
Хай живе в твоїм покої?

Скропниш каплями пелюстки?
Скажеш:чіча? Зміниш воду?
Звикне до твосі пустки?
І свою віддасть їй вроду?

Ось поглянь: вона танцює!
Ось вона співає! Чуєш?

Скільки дурноти і злоби!
Ти убив її, ти - снобе!

МІЙ КВІТ

Розцвівся квіт - і він загально
Незнана барва, дивна форма.
Щось із фіялки, щось із пальми,
Щось з асиметрії - аморфне.

Любов'ю підливав я квіт цей.
Великий виріс він, як пустка!
І що? Нехай не встану звідси!
Капуста!

СТАРІСТЬ

Листок вербовий - плаче.
Осиковий це бачить.
Обоє тихо плачуть.
Усі листки це бачать.

Не здергались. Навколо
Все плаче, як ніколи!

Що ж сталося? Промовте!
Звичайно. Жовтень.

А МОЖЕ БУДЕ ЧУДО?

Іде в кальошах осінь.
Ворони крячуть - босі.
Пенсіонер худенький
Сіренькі єсть підпеньки.

Віконце дня не бачить.
Поплакало. Не плаче.
Над хатою поета
Летить стара газета.

Був день, зідхнув. Не буде.
А може буде чудо?

ЗЛИВА

Гряде понура хмара.
Впаде на мене зараз!
Купити б парасолю.
Сиджу - і зупу солю.

Упала! Дзвонить шиба.
Пливе, здається, риба.
Утихло. Все щасливо.
Я п'ю голляндське пиво.

ОСІННЯ ГАДРА

День увесь у небі гасло
Сиво, сіро, потім - чорно.
Тужно клекотало буслом,
Аж душило біле горло.

Ах ти, гадро тяжкотіла,
Як проходиш ніжно й гордо!

ДВІ КРАПЛІ

Ця хмара, бачиш? Це прахмаря.
Вона була. Як все, що вже було
Й вертається на мить - і зараз
Зідхатимеш, нахмуривши чоло.

Ну, так, ні блискавки, ні зливи.
Кімнатна тиша й тиша на устах.
Та звідки дощ? Ах, ти щасливий!
Дві краплі на щоках!

ПРИЗНАЧЕННЯ

Не плещуть в долоні листки.
Зів'яла їх радість зелена.
Призначення дивне таке...
Воно для усіх - і для мене.

Що ж далі? Хай кілька сльозин,
Як зерно впадуть - на підлогу.
Чи вродить? (Будь ласка, без кпин!)
За сто літ? За двісті? Для кого?

ПЕНСІОНЕРИ

Вже ніде правди діти:
Вам тінню лампа світить.
І ви - усмішка й смуток -
Як плястикові квіти.

Підляти б вас хоч трішки!
А чим? Я знаю: віскі!

НОВИНА

З-під вій у неї смуток віє.
Хіба ж це новина? Усюди віє!
Крізь двері віє, з вікон віє.
Це, мабуть, час такий, що віє.

Лице щодня у неї в'яне.
Хіба ж це новина? Усюди в'яне,
У саді в'яне, в парку в'яне.
Це, мабуть, час такий, що в'яне.

Вона шепоче: „Зимно...зимно...”
Хіба ж це новина? Усюди зимно!
В Нью-Йорку зимно, в Джерзі зимно.
Це, мабуть, час такий, що зимно.

Вона уже не буде з нами.
Ми так і знали! Амінь!

НА ПЛЯЖІ

1

Я мовчки уклонився тіні,
Що на піску іще тремтіла,
Як ти, не глянувши, в бікіні,
Її з плечей струснула білих.

2

Кривавить сонце. Тихо тоне.
Його шматками рвє акула.
Як помогти? Я весь холону.
А ти, легка як мить, стрибнула!

Руками горнеш хвилю дужу,
А хвиля пристрасно шаліс!

Як втопишся - знервуюсь дуже.
Я вже на пенсії. Я - mrію.

3

Байдужа хвиля слід змиває,
Де я пройшов хвилину тому.
А ти? Уже за небокраєм.
Чи йти додому?

Так не було іще ніколи!
Стою і жду. Як риба голий.

4

Це, океане, ти - недремний
Приносиш радісну тривогу.
А тут? Поглянь: хлопчак нечесмний
Зробив мені пі-пі на ногу.

ІДЕАЛЬНЕ ПОДРУЖЖЯ

Коли смієшся, то неначе
Весняний дощ дрібненько скаче,
І я сміюся аж до болю,
Беру із шафи парасолю.

І ми так сміємось, шалені,
Як Єва і Адам в Едемі,
Що враз побачили-збагнули:
Листочки фігові припнули.

Коли ж ти гнівна - близкавиці
В кімнаті, в кухні, ще й в лазничці!
А я? Вмикаю телевізор:
Грабую, б'ю, стріляю, ріжу!

А як у нас усе нормально,
Банально! Ох, як це банально!
Тож смійся, гнівайсь день по днині!

Порожнє небо - завжди синє.

ЧЕКАННЯ

Маруся на санчатах
І хлопці та дівчата.
В Марусі русі кіски,
А очка - сині квітки.

З'їжджають всі із гірки.
Вже дві з'явились зірки.

Марусе на санчатах,
Чекаєш ти на маму?
Чекаєш ти на тата?

О ні, вона чекає,
Одягнена тепленько,
Чекає на князенка.
Він ще про це не знає.
Та двічі вже приснився,
А раз один - спізнився.

Ах, це чекання вперте!
Чекається - до смерти!

МОДА

Спідничка в неї - синій кльош,
До половини літтки, модна,
І віється кругом - і що ж?
На жаль, розвіялась не годна.

У неї, мабуть, - скільки літ?
Сімнадцять, може дев'ятнадцять.
Для неї радість - цілий світ,
Як перший перстенець на пальці.

Радію вами, панно, пані,
Як дерево листком останнім.

ДВА ГОЛУБИ

На гілці над вікном
Два голуби сидять.
Ти думаєш: любов.

Один праворуч зник,
Ліворуч другий зник.
Ти думаєш: любов?

А гілка ще тремтить.

ВІДПОВІДЬ

Зелене колише мене,
А синє схилилось до мене.
Та синє минає й мине,
Й мине і минає зелене.

А що ж зостається мені?
Усмішка. Вона не мине.

ОЦЕ ЛЮБОВ

Ти очками проколиш серце,
Ти зубцями прокусиш горло,
Ти ручками обпалиш груди,
Ти шепотом замилуєш на смерть.

Чи це любов? Любов, мій друже,
На жаль, лише в літературі.

ПОРАДА

Бануєш за знебулим.
Вже сірим день обвився.
І жовтий шелест жовтим
Твій слід вкриває тихий.

Куди ідеш самотній?
Тебе прощає гілка!
Навколо сіє смуток.
Чи взяв ти парасолю?

Візьми, бо змокнеш, друже.
Я знаю, сам я мокну.

ДЗЕРКАЛО

У дзеркалі літають птиці.
Не ластівки, не горобці.
Веселі птиці-небилиці,
Що пестились в моїй руці.

У дзеркалі - кому на втіху? -
Великі очі плачуть сміхом.

Що ж, птиці станеться із нами,
Як з дзеркала лишатися рами?

ДРАМА

Розчавлені пацьорки сміху.
Вогка секунда поцілунку.
Замовклі крапелини сліз.
Камінний відгомін зідхань.

А потім що? Не пам'ятаю.
Склероза, мабуть.

РИБАЛКА

Ходиш над водою,
Наче гуска білий,
Тішишся собою
Щастям очманілій.

Кілька пальців вмочиш,
Станеш - і не знаєш:
Хочеш чи не хочеш? -
Дивишся, чекаєш.

Небо незглибиме
Вкрите камінцями.
Пропадеш між ними
Разом із штанцями.

Думаєш: як гоже
Так іти по ріні!
Може риба? Може
В сріблому тремтінні?

Кілька пальців вмочиш,
Наче гуска білий,
І не знаєш - хочеш? -
Щастям очманілій.

Я, ФІЯЛКА І КОРОВА

Ще смотриком, давно, так мовити, ізмалку,
Зустрівши у саду, я покохав фіялку.
І я тремтів увесь! - І теж вона тремтіла!
Аж раз - я бачив це! - Й корова з'їла!

Це був страшний удар! Та хто ж не хоче жити?
Печав я молоко, примкнувши очі, пити.

РАДІСТЬ

Квітка у вазонку
Виструнчилась тонко.
— Чи не бачиш, синя,
Що навкруг цямриння?

Усміх, що не в'яне:
— Бачу, любий пане.
Я - ось тільки нині.
Ви - весь вік в цямринні.

ДОСВІД

Бабуся раз квітку зірвала,
А квітка бабусю спитала:
— За що ж ви караєте строго?
Не жаль вам життя молодого?

Прошамкала кисло бабуся:
— За цноту твою я боюся.

ЗАВЖДИ ТЕ САМЕ

Говорив лопух
до волошки:
— Полюби мене волошко,
трошки.
Чи не диво? Ні.
У любові
не одному світ
лопушиться
лопухові.

ЗНОВУ ТЕ САМЕ

Розмовляв раз кит
із сардинкою.
— Будь моєю ти, —
каже, — жінкою.
Чи не смішно? Ні.
Жодне відокремлення:
Навіть світлий ум
дивні має дні
затемнення.

ЛЮБОВ

Історія стара й коротка:
Трагічно згинула стокротка.
„Не любить - любить!” - себелюб
Пелюстки всі обскуб.

А потім кинув босу й голу.
Вона звела чоло угору
І долю визвала свою:
— А я люблю!

ПОВЕРНЕННЯ

Ударяє серце -
Радісне весельце:
— Попливем, де мила
„Вийду...” говорила.

Ой плили, плили ми
Крізь незриме й зриме.
— „Це вона!” Пізнала ,
Тихо привітала:

— Добриденъ, дідусю.
— Добриденъ, бабусю.

СХОДИ

На стінах зморшки. Чорні близни.
Обсипавсь тинк. Скрипучі сходи.
Замовкли сміх і плач, і тризни.
Нема народин.

В куті мітла - останній свідок:
Жили тут довго добра Мері
Та Джан-Іван, що до обіду
Пив завжди чисту, часом чері.

Хай сплять спокійно там, де кожний.
Я тихо йду в нічній годині,
І бачу, як мені побожно
Киває навстріч павутиння.

Хоч я на світ - прийшов естетом,
Я, вибачте, я - до кльозету.

ПАНІ Й ПАН

Та пані з паличкою йшла до церкви.
Та пані з паличкою йшла із церкви.

Пухнатий кіт сидів на ганку.

Той пан з борідкою ішов до бару.
Той пан з борідкою ішов із бару.

Пухнатий кіт сидів наганку.

Та пані з паличкою.
Той пан з борідкою.

Рідня вернулась з похорону.

Пухнатий кіт сидить на ганку.
Він усміхається.

ЗНАЙОМА

Лясі

Цей сніг - от сніг. От біле - біле.
А ще на ганку ранок цілий
Сидить ворона - також біла!

Прийшов знайомий листоноша.
Вклонився ѹ і мовив: „Прошу.”
Подав листа. Вона читала!
Крилом до нього помахала
І тихо-тихо відлетіла.
Ворона біла.

Я голос видобув насилу,
Спитав тривожно листоношу:
— Що це?
Він усміхнувсь до мене мило:
— Знайома.

ТАРГАНЧИК

До мене лізε ціпке, ціпке.
Тарганчик. Він іде не кріпко.
Чи омине сьогодні лихο?
Де ж ділась мама тарганиха?

Тарганчик ліз - і вліз на стільчик,
Аж язичка ізвісив кінчик.
Уніз він глянув, вгору глянув.
Задумався. Почухавсь. Станув.

Я нахиливсь над ним. Я - фатум.
І чхнув. Ледь-ледь. Болюча втрата!
Тарганчик зник! Життя початок.
А так він ліз! Так ліз завзято!

Яка наука? Кожний знає!
Ховайсь, ховайсь, як фатум чає!

ТИША

В кімнаті, у тиші,
Пописую вірші.
А тиша - страшенна,
А тиша - тишенна!

Та раптом - розпуха!
Щось ходить, щось стука.
Дивлюсь - і не знаю,
Дивлюсь - не вгадаю.

Щось стукнуло побіч.
Я глянув - ох, пробі!
Це ж ходить небога -
Кульгава стонога!

НЕДІЛЬНА ДАВНИНА

Що кажете? Що перший дош ось-ось?
Що краплі скачуть вже по лисині?
Хіба ж скакати вам не довелось
Із краплями в недільній давнині?

Я бачу їх! Піхота вже біжить!
Мільйони крапель! І догнали нас!
Біжім і ми! Атака аж шумить!
Шалена шанса! Чи останній раз?

Що кажете? Промокла блюза вам?
І черевики? І нові штани?
Ах, смійтесь! Мені це - тамтадрам!
Я - до недільної, до давнини.

КІНЕЦЬ

Коли з найдовшого проснешся сну,
Не буде з тебе навіть плями-знаку,
І збаранієш ти на мить одну,
А це для вічності - як фіга з маком.

Чи зрозумієш? Вдруге ти не вмреш!
Не будеш молодим ні дідуганом.
Можливо, з дива трохи поіржеш,
А потім стане, потім - ой, погано:

Відповідати на старих, як світ,
На десять мусиш запитів. Не схочеш?
Потій тепер! Ще найдешевше - піт!
І не підскакуй - ти ішо підскочиш!

Усе ти скажеш! Навіть крапку й кому!
А далі що? Як - що? Усім відомо!

ЄДИНЕ ВІКНО

Заглядаєш у кожне вікно.
Ти заглянув у тисячі вікон!
Ну і де ж це єдине-одно,
Що, здавалось, не згасне до віку?

Не шукай же, мій пане! Ти - сам.
Вже не знайдеш, хоч вікон і вікон!
Та який же ти чортовий пан?!

Вже таких, як і ти, вже без ліку!

Не журися! Сказавши „па, па”,
Враз вікно ти побачиш, під віком.

ДО НАЇВНОЇ СМЕРТИ

Хоча життя, ти знаєш, це дрібниці,
Не стерти тіней із кімнатних стін,
І навіть тіни вбитої блошиці!
Тому не тішся із щоденних змін.

Ти думаєш, що дивишся зловіщо?
Це скука віє із недремних віч!
Страшити хочеш нас? Тепер? Навіщо?
Стару косу знімаєш з ветхих пліч?

Минулого ніяк не можна стерти.
З минулого і ти, наївна смерте.

ПЕРЕД ДЗЕРКАЛОМ

У дзеркалі - це, мабуть, я.
Побрітій. Вимитій. Дивлюсь.
Роки - вовки. Я - тра-ля-ля!
Я весь - плюс-мінус, мінус-плюс.

Це дзеркало - воно страшне!
У нім, здається, я - чи хто?
На ганку кіт. Зове мене:
— У небі чорногузів сто!

Уже почався день, як гімн!
Киваю в дзеркало: вже час!
А він (Хто він? Як бути з ним?) -
Не хоче! Бриється ще раз!

НАЙБІЛЬША ПРИЄМНІСТЬ

Приємно бути молодим,
Принаймні раз в житті!
Із голови куриться дим
Кохання - й ти щасливий ним...
Приємно бути молодим!

Приємно бути молодим,
Не тільки в добрий час,
І трохи грішним і святым,
І трохи мудрим і дурним...
Приємно бути молодим!

Приємно бути молодим,
Бо чим потішиш старість? Чим?
Ще кілька весен, кілька зим
Беззубим, лисим і глухим...
Приємно бути молодим!

ТРАМВАЙ

Задзвонив трамвай. Відіхав.
Пам'ятаєш? Той трамвай -
Він спинявся, і знову їхав.
Весело дзвонив. Від'їхав.
Пам'ятаєш? Той трамвай.

А чи він ще й нині дзвонить?
Кажуть - їздить. А чи дзвонить?
Я не знаю. Може дзвонить.
Може нам у вухах дзвонить.

Не кажи: трамвай від'їхав.
Не трамвай, а ти від'їхав!
Подивись - куди заїхав.

Чи колись іще задзвонить?
Кожному із нас задзвонить.
Ось послухай: знову дзвонить.
А чому так сумно дзвонить?
Так з дзвіниці завжди дзвонить!

Пам'ятаю.

ХВИЛИНА САМОТИ

Скажи: поезія - це, може, ти?
О, ні! Вона - хвилина самоти.
Вона з хвилин усіх така хвилина -
Не торкана іще ніким - єдина.

Тоді я дійсний! Я - це справді я!
А наоколо - хоч сюди-туди, -
Хай будуть янголи і хай чорти!
Мені - хвилина самоти!

Чи те, що кажеш - справа серіозна?
Наївний! Завжди сумніватись можна.

ПОЕТАМ — І СОБІ

1

Поете, мислі жни тонким серпом
Уяви щедрої пшеницю спілу.
А критики - це кури над зерном.
Хай дзъбають - мале їх діло.

2

Вогонь в тобі - не особиста справа.
Якщо міркуєш - він лиш твій вогонь,
Ах, ще побачиш, як морозить слава
Без приязних долонь!

3

Ось рими рідкісні! Яка у них приваба!
Слова магічності із купи диво-краму.
Поволі, не спіши! Смішний ти Алі Баба!
Ніхто ще римою не відчинив Сезаму!

4

Як легко мислею багатим стати!
Яка вона незаймана й чудова!
Але ще легша мить її урвати,
Коли нема для неї слова.

5

Ти завжди: зорі, місяць, річка, жаби, верби,
Ставок, млинок, і соловей, і перелази.
Я б з тебе - та боюсь гріха! - я шкіру здер би!
Зашьмаканий, сантиментальний тихолазе!

6

Ти хочеш там, туди, ти - там-та-драм - де Прометей
Де він закований, розп'ятий на холодній скелі.
Не трапиш ти туди! Це дивиться тобі з очей:
Ти збараючи на власній каруселі!

ЛУНА

Така луна ударила об мене,
Аж порохно посипалось. Страшна!
Я очманів! Це просто - незбагненне!
Що сталося? Чому ота луна?

Кричали, билися слова. Бзиніли,
Як мухи восени, крапок рої.
Ото луна! Ото, що оціліле
В кімнаті мить іше жило мої.

Що ж сталося? А сталося найгірше:
Луна вернула найдурніші вірші!

МАЙЖЕ МОЛИТВА

За що ж мене карати будеш?
Якщо Ти добрий - усміхнешся,
Нахилишся і приголубиш
І скажеш: бідна, бідна песя.

За що ж мене карати будеш?
Якщо Ти строгий - станеш хмурен,
Нахилишся, за чуб поцупиш
І скажеш: бідний, бідний дурень!

ВИБРАНІ
з книжки
Вірші.
іронічні.
сатиричні
і комічні

НЕ РОСТИ ТАК ШВИДКО

Хлопчику маленький, не рости так швидко!
Дні прозорі й довгі, аж за обрій видко.
Глянь: пливуть у небі, майорять вітрила!
Ти пливеш із ними, в тебе їхня сила.

Хлопчику, ти виріс! Вже волосся біле!
Дні прозорі й довгі смерком посіріли.
Дивишся - у небі знов пливуть вітрила...
Ти поплив би з ними - та уже несила.

ВЧОРА Й НИНІ

Хоч маєш власний дім і в ньому
Живеш спокійно - ти вже на своїм,
Ти завжди будеш, не здолавши втому,
Людиною, що втратила свій дім.

**

Все далі й далі міряв ти дорогу.
Зайшов далеко від своєого дому,
Щоб вільно жити,-і відчув тривогу:
Життя своє ти залишив у ньому.

**

Гніздо старе далеко вже, далеко...
Як вирій кликне - ти не той вже став.
Будуючи нове гніздо, лелеко,
Ти крила поламав.

ПОДОРОЖ

Плеще, плеще охмелій
Вітер тепломай:
,,Кралечко у льолі білій,
Вже пора, вставай!

Глянь у шибку: хлопець милив
Вже до тебе йде.
Дерев'яного, несмілій,
Коника веде.

З милим світ об'їдеш цілий,
Кралечко мала.
Він - в штанцях, ти - в льолі білій,
Світ - навкруг стола”.

ФЛЬОТИЛЯ

Біла на ставу фльотиля.
З берега хлопчина: ги-ля!
А в одвіт і на прощання
Над водою - геготання.

Не повернеться фльотиля!
Не гукне хлопчина: ги-ля!
Там, де став - болото всюди...
А фльотиля? З'їли люди.

СМУТОК

Тягав ти за хвоста кота.
Яка велика радість!
І пса тягав ти за хвоста.
Яка велика радість!

Тепер хоч слона за хвоста
Вже радости нема.
Твій смуток
більший ніж
слон.

КОНИК

Мав ти коника буланого,
У бігу уданого,
Із сідельцем і стременцем,
Непоганого.

Гей, нема уже буланого,
Коника уданого!
Сів би ти не раз на нього -
Дерев'яного.

ДІВЧИНА З БІЛОГО КАМЕНЯ

Під парасолькою місяця
Жде - та ніколи не стрінеться
З хлопцем, у серце не ранена
Дівчина з білого каменя.

Майстре, рукою умілою
Гріх ти з'єднав з безнадією.
Важко, ой важко цій дівчині
Жити невінчаній.

ЕКСТАЗА

Іду від Анастасії
І, від землі віддалений,
Блукаю у фантазії
Безстыдно розкрохмалений.

Іду із подарунками:
В руці у мене лілія,
Уста - із поціунками,
Що пахнуть, як ванілія.

Прохожі всі зглядаються,
Немов на божевільного,
А я - не сповідаюся
Із щастя неподільного.

Під гілкою вишневою
В гаю спічну між травами,
Де, мов Адам із Євою,
Кохання ходить парами.

Притулений до лілії
Затрачусь у фантазії
І в запаху ванілії, -
О, щедра Анастасіє!

СЕРЕНАДА

О, Донно Піндо довгольоля,
З'явися, вийди на балькон!
Срібляста місяця гондоля
Пливе крізь неба тихий сон.

Я розіб'ю свою гітару!
Між нами - непрохідний мур.
Твій батько - грізний Попіярро,
А я - нещасний трубадур.

Твій наречений - Дон Хабалльо
На шпаги визове мене.
Хай станеться! Хай дзвонить сталлю
Остання ніч - і хай мине!

У парку коло Купідона,
Там, де веселий б'є фонтан,
Впаду, як звалена колона,
Я - підбальконний Дон Хуан.

О, Донно Піндо довгольоля,
Вже пізно, покладись до сну.
Срібляста відплила гондоля...
Я теж засну.

МОЯ ДІВЧИНА

Я віднайшов тебе! Із медальйона
Глядиш на мене - і в очах твоїх
Блакитний смуток. Майже, як Мадонна.
Але уста - це щирий гріх.

На смаглій цері білий промінь сяє.
Який твій рід. Яке твоє ім'я?
Не відгадаю - і ніхто не знає!
Чиясь прабабко, дівчино моя!

ОБРІЙ

Обрій це не обрій - голуба фіранка
На вікні далекім, на вікні без рами.
У вікні - о, мріє!-хилиться панянка
І до мене має біло рукавами.

Ах, це не панянка! - Це тополя,бачу.
І не рукави це! - Дві хмаринки білі.
От пропало щастя! Сам себе собачу,
Що найвний вірю в мрії спопелілі.

ДО НЕВІДОМОЇ

Ти не царівна, не маркіза,
Не Дульчинея ти й не Беатріче.
І ти не загадка - не Мона Ліза,
Що звабним усміхом до себе кличе.

Ти не прекрасна Афродита,
Не німфа із святого гаю. -
Та не сумуй, не будь сердита!
Я взагалі тебе не знаю.

ОДВІТ

Сталося, як думав: мила
З іншим у гаю ходила.
Я гукнув услід: вернися!
І одвіт почув: спізнився.

Ах, страшний це був одвіт!
Я спізнивсь на тридцять літ!

КВІТКА 1

У гаю, у гаю
Квіт почав цвісти.
Рученьку подай свою,
Вже пора іти.

У гаю, гаю
Ждуть на наш прихід.
Квіточку зірву твою,
Бо такий вжс світ!

УКРАЇНСЬКА НІЧ

Зирк! - місяць з-над тополі.

Цір! - цвіркунець у полі.

Плюсь! - риба у ставочку.

Тъох! - соловей в садочку.

Ой! - дівчина в стодолі.

Тсс! - хлопець, теж в стодолі.

ІСТОРІЯ

Прошав ліричний козаченько
(Під ним ліричний кониченько)
Свою ліричну дівчиноньку,
Бо на ліричну йшов війноньку.

Рубнув ліричний воріженько,
І вмер лірично козаченько.
Над ним ліричний кониченько
Іржав лірично, потихенько.

Лірично сохла дівчинонька...
Ось українська пригодонька!

ЕТЮД

Перловий відсвіт - і перлова
Пливе хмаринка там, кудись.
За тином заревла корова
І гавкає лінівий Брись.

Сусід з'явився з-за повітки,
Стягає ремінцем штани -
І позіхнув - аж у сусідки
Розбіглись кури в бур'яни.

З криниці молодиця воду
Бере, нагнувшись - а згори
Із стріхи дивиться на вроду
Бузько, чекаючи пори...

В потік раптово вдарив промінь.
Не промінь вже - проміньоспад!
Залляла квочку срібна повінь
І шестеро її качат.

ЛЕЛЕКИ ПРИЛЕТИЛИ

Говорять, що уже лелеки прилетіли.
Дивуєшся: весна? - Не знаєш і коли.
І серце гойдю-гойдь, мов яблуко доспіле,
І чуєш - в голові фіялки зацвіли.

І ти стаєш не той, хоч гнуться вже коліна,
І ловиш п'яній шум заобрійних вітрів,
І з радості, мов кіт плигав би ти по стінах,
Звичайно, наколи б хоч раз плигнути вмів.

Всміхаєшся до всіх, чи треба, чи не треба,
І цілував би ти дівчат і недівчат,
І дарував би їм півсвіта і півнеба,
Як завернув би хоч двадцять літ назад.

Бо це весна! — Пора лелек, ну, і кохання,
Життю величний гимн, що лине із висот.
У цей блаженний час - від ночі до світання-
Однаковими є - мудрець та ідіот.

ЗЕЛЕНЕ ЗБАРАНІННЯ

Сказати можна патетично:
— „Ах, вже весна, ах, вже цвіте!“
Звичайно - це ідотично,
Звичайно - це не те.
А як сказати? Ось проблема!
Це, просто, небезпечна тема.

О, музо, віща сило,
Подай чорнило!

Вже чую: кільчиться камбрбум.
Вже в голові зелений шум.
Вже серце стукає бум-бум!
Зелений шум?
Бум-бум?
Е, ні!
Це рима вийшла так мені.
Нема ні шуму, ні бум-буму!
Це, просто, витівка камбрбуму.

Цікаво: звідки це схмеління,
Оце зелене збараніння?
Чи справді це вона —
Весна?

Ось напишу: „Зустрів я панну
І усміхнувся донжуанно.“
Додам ще кілька трафаретів
(Укравши у якихсь поетів),

Крім того: небо, місяць, зорі,
Вона і я, і човен в морі,
І кільканадзяТЬ „ах” і „ох”,
І соловей, що „тъох” і „тъох”.

А далі що? Ось знов проблема!
Це, дійсно, небезпечна тема!

О, музо, поможи,
Пишущого обережи!
Двойтися зелено в очах!
Рятуй свого поета прах!

Вже не писатиму ні слова.
Зелена, бачу, йде корова.
Кудись побіг зелений пес.
Пройшов зелений пан - і шез.
Зелене хлопченя на ганку
Цілує збаранілу няньку,
На плоті зеленіє кіт
І зелено глядить на світ.

Кота, мандрівче, не займай,
Це можу бути я - Бабай.

ОХ, ВЖЕ ВЕСНА!

Починає вже весніти!
О! Поглянь на переміну:
Дні, мов вірші у пійти,
Що дістав пеніцліну.

В небі мріють оболоки.
Де ж це думка з ними лине?
Ах, як молодіють кроки!
Ноги, наче дві пружини.

Вітер плеще і тепліє.
Відхили з вікна фіранку!
Чуєш? Серце в грудях піє,
Наче півень на світанку.

Чом сидиш у хаті досі?
Просторінь - безкрайо-синя...
Глянь, чи бачиш? Вже на носі
Квітне в тебе ластовиння.

У жінок предивні очі,
Де ж весіннє зустрічання?
Хто сказав: „Короткі ночі”
Довшає зате кохання.

Дерева брунькують рясно,
Росами ясніють квіти.
Ах, як це було б прекрасно
Раз хоча зазеленіти!

ОСІННІЙ ДОЩИК

Дрібненький дощик знову нині капав.
Кап-кап, кап-кап... І стало смутно так,
Немов під вікнами кудись прошлапав
Безпарасольний оптиміст-чудак.

Що ж думати, як кожна думка боса?
Калиновий розвіяв вітер міст.
Ах, тих надій було вже вище носа!
(Жирав'ячий, як міру, взявши зристи).

— „Ох, дні зелені, кучері колишні!”
Зідхаєш тихо - ну, і це вже все.
Ночами зорі, як достиглі вишні.
Як їх стрясти? Тебе уже трясе!

Навіщо смуток? — Ось і є питання!
Від нього більшого хіба нема.
Важке в житті, відомо, розставання,
Ше важче, як його надіятись-дарма.

А лист паде, - авжеж, нішо нового,
Йому бо падати, коли зів'яв.
З тобою як? Виходиш на дорогу,
Немов із поверхня на голову упав.

ЛИСТОК

Береш листок в долоні,
Глядиш: „Ах, він пожовк!”
Стоїш, мов на припоні,
Задивлений в листок.

I думаєш: „Чи в ньому
Ще тліє літа жар?”
I раптом чуєш втому,
I бачиш сірість хмар.

Смієшся сумовито:
— „Ох, ох, роки, роки!”
Майнули (де й коли то?),
Мов з помахом руки.

Iди, іди в кімнату,
Там тепла піч і чай.
Продумаєш багато,
Зідхаючи: „Гай, гай!”

Заглянеш до альбому:
— „Ах, скільки лиць, подій!”
Розвієш трохи втому
I сумерки з-під вій.

А потім м'якість ліжка,
Газета повна фраз
I сон - стара доріжка
Do втасних екстаз.

Ах, друже, витри слізози,
І так дощевий час!
Нішо вже не поможе.
Скінчилось, сорі, авс!

ДАЛЬНІЙ КЛЕКІТ

Вже листя жовкне, в'яне,
І ти, мов гімназист,
Ішов би у незнане
Під вітру довгий свист.

Уловиш дальній клекіт
(Цеж тугу він приніс!)
І думаєш: „Лелеки”,
Спустивши смутно ніс.

Побачивши ворону,
Глядиш, немов завмер,
І мрієш: „Самогону
Напитися б тепер!”

А осінь - яролиста!
Ідеш на дальній крик
З душою гімназиста,
Ти - сороклітній бик!

БІЛІ МРІЇ

Сипле, сипле, сніговіє...
Застібнися і виходь надвір!
Подивись: твої зелені мрії
Стали білі-білі, як папір.

Зацвіли на шибах квіти.
Не зривай, зривати їх - дарма!
Це звичайне: є пора радіти,
Є пора, що радості нема.

Може друг тебе зустріне,
Відшукає на снігу твій слід?
Не сумуй, не спиниш переміни,
Не заквітне вдруге той сам квіт.

Сипле, сипле, сніговіє...
Застібнись! Іди надвір, не стій!
Всім відомо: не вмирають мрії,
Змінюють вони лиш колір свій.

ДАВНЯ ЗИМА

Побілило землю, побілило всюди.
(А в очах, як досі, світ увесь чорніє).
Віє лютий вітер.(А що далі буде?
І в кишенях вітер, як і віяв, віє).

Падає білило, падає навколо.
(Та коби хоч доляр впав один на днину!).
Все,мов у сорочці.(Добре,що не голо.
Весняні надії знов зійшлися клипом).

Нічичирк, так мертво, не бринить німуха.
(Зрештою, як мусі на морозі бути?)
Натягни надворі капелюх на вуха.
(А не хочеш, можеш ноги натягнути).

Слухаєш - далеко дзвонять дрібно сани.
(Ти зубами дзвониш, вишивши із хати).
Хтось кудись-то іде, десь при коршмі стане
І горілку вип'є.(Ex, не згадуй,брате!).

Побілило землю, ну, та й побілило!
(Аж нахабна туга тисне попід груди).
Дивишся - і раптом чуєш давню силу,
І у комір шепчеш: „Е, якось то буде!”

ПРАВДА

Велика правда: далі й далі
Відходить обрій - нездійсненні сни.
Пропав твій голос у глухім роздаллі
І не віддав луни.

Дивується - і в здивуванні
Розкриті й досі ще твої уста.
Найбільша правда: в проминанні
Не проминає дурнота.

ТОВАРИШ

Мав я товариша, мудрий він був:
—,,К чорту минуле! Прожив - і забув!
Жити - це йти! Оглядатись? Дарма!
Все попереду! Вчорашиє? Нема!"

Де ж він подівся? Шукаю - дарма.
Вибув з учора, в сьогоднім - нема.
Мабуть в майбутнє пішов - і забув...
Мав я товариша, мудрий він був.

САМІТНИКОВІ

Шукаєш тиші і спокою.
Блаженний день твій і блаженна ніч!
Живеш у дружбі із самим собою,
О паламарю саморобних свіч!

Заблудиши поміж днем і ніччю,
Утратиши дійсність і не здійсниш сна,
Живий не будеш і не будеш річчю...
— „А чим же буду?“ — „Тінню із вікна.“

ОСТАННІЙ ПРИВІТ

Настане час - натягнеш ніженьки,
Мине твій сум, мине і сміх
І не топтатимеш доріженьки
До мрій і сподівань своїх.

Земля накриє, мов подушечка,
Уже не виглянеш на світ,
Лиш квітка ніжна - бідна душечка -
Подастъ знайомим твій привіт.

ГІТАРИСТ

Хтось, чую, бренькнув на гітарі.
Ох, бренькав теж і я - давно.
Тепер стою на тротуарі,
Дивлюся кислий у вікно.

Ну, бренькай, бренькай, гітаристе,
Вибренькуй радість юним дням
І думай, що життя барвисте,
Аж прийде день - і бренькнеш сам.

БЕЗЦІННИЙ ОБРАЗ

Тут знак ледь видний: серце і стріла
На звузленій корі. Тут тінь лягла
Важка й волога, тут на в'ялість трав
Пожовкливий лист, вмираючи, упав.

Оце безцінний образ. Це не жарт,
Любителі картин! Бо що ж він варт,
Шедевр колишній радощів і мук -
Закопчений олеодрук?

ГУД ТАЙМ

У барі я, ну, випив віскі.
Не дуже, так от, тіцьки, трішки.
Чи п'ять, чи три, чи два келішки,
І плентаються в мене ніжки.

Якісь з'явились одаліски,
Побачили - і хіхі-смішкі!
Маніжаться. Ох, ох, маніжки!
Купити просять їм панчішки.

Щось плентаються в мене ніжки.
Не дуже, так от, тіцьки, трішки.
У хаті буде - ой, маніжки! -
Дістану добре на горішки!

ВІДПОЧИНOK

Ікерові

Крім самоти, в помешканні нікого.
Сиджу - і ногу заложив на ногу.
І добре так, не хочеться нічого.
Не жду нічого - доброго, ні злого.

Сиджу отак, сиджу немов до знімки.
Дивлюся на свої старі патинки
І їм із паперової торбинки
В кишенні знайдені, квасні родзинки.

І добре так, не хочеться нічого.
Крім самоти, в помешканні нікого.
Не жду нічого - доброго, ні злого.
Я знову ногу переклав на ногу.

КРИНИЦЯ

Вдивляєшся в криницю мрій
І свій там образ бачиш, свій!
Гукаєш, слухаєш: у ній
Твій голос, твій!

Черпаєш, п'єш - вона без дна
Відійдеш - манить знов вона.
Твоє в ній щастя і біда:
Вода, вода,
Лише вода.

МЕЛЯНХОЛІЯ

Так, так, нема старої печі.
Минулися і люди, й речі...
Ах, мамцю рідна, якже смутно,
Як меркне день і в'ється вечір.

Сірко не бреше на припоні,
Не форкають у стайні коні.
Ох, серце чуле, не лунають
Пісні на дальнім оболоні.

Не йдуть дівчата до криниці,
Не видно Ганни молодиці.
Ох, любко красна, якже спати?
Кому світитимуть зірниці?

Стрічаєш ніч, як чорну хмару,
Як тещин привид, як покару.
Ех, світе милий, все минає...
Ну що ж, піти хіба до бару.

КВИТОК

На станції свого перебування
Нетерпеливо, із квитком до Львова, ждеш,
Шороку поглядаючи на календар.
Наївний ти! Не треба нервуватись,
Квиток твій унікальний:
Він дійсний до кінця життя.

ПРОХОЖИЙ

Спокійно переходиш вулицю. Прохожі
Вистрибують поспішно із їздні на тротуар.
Вони бояться авт. А ти? Ти усміхаєшся
Безрадісно й байдуже знизуєш плечима.
Бо є ще гірша річ, ти знаєш, це тоді,
Коли людину доля переїде.

НАЙБІЛЬШЕ БАЖАННЯ

Бажаєш мати довгий вік,
Бажаєш мати пригорщі багатств,
Бажаєш мати щастя.
Коли ж остання зблизиться хвилина,
Найбільшого бажаєш:
Мати ще хвилину.

ТВОРЧІСТЬ

Ось на тугу розрада є:
Дошик падає, падає...
Вже не дошик - слота і слота.
Ах, приємна ота самота!

Витягаєш папірчики,
Пишеш віршики, віршики...
Вже не віршики - метри поем.
Ах, поро, урожайна для тем!

Потім випустиш книжечку,
Бідну, бідну небіжечку, —
Бо ж і хто, бо і хто прочита,
Як слота і слота, і слота?

МАРЦИПАНИ І ВИТРЕБЕНЬКИ

- 7 Емігрантські написи
- 8 Новий день
- 9 Купивши хліб і газету
- 11 День, що тліє довго
- 12 Погода як погода
- 13 Пригода на вулиці
- 14 Американська історія
- 15 Кінець вечора
- 16 На що схожа радість
- 17 Убивник
- 18 Стара тема
- 19 Неділя
- 20 День
- 21 Перші гулі
- 22 Пуп'янок
- 23 Квітка 2
- 24 Мій квіт
- 25 Старість
- 26 А може буде чудо?
- 27 Злива
- 28 Осіння гадра
- 29 Дві краплі
- 30 Призначення
- 31 Пенсіонери
- 32 Новина
- 33 На пляжі
- 35 Ідеальне подружжя
- 36 Чекання
- 37 Мода

- 38 Два голуби
39 Відповідь
40 Оце любов
41 Порада
42 Дзеркало
43 Драма
44 Рибалка
45 Я, фіялка і корова
46 Радість
47 Досвід
48 Завжди те саме
49 Знову те саме
50 Любов
51 Повернення
52 Сходи
53 Пан і пані
54 Знайома
55 Тарганчик
56 Тиша
57 Недільна давнина
58 Кінець
59 Єдине вікно
60 До наївної смерти
61 Перед дзеркалом
62 Найбільша приемність
63 Трамвай
64 Хвилина самоти
65 Поетам — і собі
67 Луна
68 Майже молитва

**ВИБРАНЕ З КНИЖКИ „ВІРШІ ІРОНІЧНІ,
САТИРИЧНІ І КОМІЧНІ“.**

- 71 Не рости так швидко
72 Вчора й нині
73 Подорож
74 Фльотиля

- 75 Смуток
76 Коник
77 Дівчина з білого каменя
78 Екстаза
79 Серенада
80 Моя дівчина
81 Обрій
82 До невідомої
83 Одвіт
84 Квітка 1
85 Українська ніч
86 Історія
87 Етюд
88 Лелеки прилетіли
89 Зелене збараніння
91 Ох вже весна
92 Осінній дощик
93 Листок
95 Дальній клекіт
96 Білі мрії
97 Давня зима
98 Правда
99 Товариш
100 Самітникові
101 Останній привіт
102 Гітарист
103 Безцінний образ
104 Гуд тайм
105 Відпочинок
106 Криниця
107 Мелянхолія
108 Квіток
Прохожий
Найбільше бажання
109 Творчість

